నిప్పు రవ్వలు

అర్థరాత్రి దూరంగా ఎక్కడో దేనికోసమో ఎడతెరిపిలేకుండా మొరుగుతున్న కుక్కలు. పక్క వరండాలోనుంచి భయంకరంగా విన్పిస్తున్న రెడ్డిగారి గురక. బంగళా బయట గడ్డిమీద పడుకొని దొర్లుతున్నాను. సరోజ వస్తుంది. నన్ను లేపుతుంది. ఆ గదికి తీసుకెళ్తుంది. ఆ గదిలో-నన్ను - ఆకలితో అలమటిస్తున్న సరోజ నలిపేస్తుంది. కొరికేస్తుంది. తినేస్తుంది. నాశనం చేస్తుంది.

ఈ రోజు ఇంకా రాలేదెందుకో, చుట్టూ చీకటి-ఆకాశంలో మిణుకు మిణుకుమంటున్న నక్షత్రాలు-ఊరంతా సద్దుమణిగింది. ఉన్నట్టుండి యేదో పిట్ట వికృతంగా, భయంకరంగా అరుచుకుంటూ నా మీదనుంచే పోయింది. ఆ అరుపు వినడంతోటే ఎందుకో నాలో వణుకు పుట్టింది. ఆ పిట్టనుగూర్చి చిన్నప్పుడు ఎవరో చెప్పగా విన్నాను. ఆ పిట్టను దయ్యంపిట్ట అంటారట. ఆ పిట్ట వూరిమీద అరచుకుంటూ పోయిందంటే ఆ ఊరికేదో అరిష్టం మూడిందన్నమాటే! ఆ పిట్ట అరచినప్పుడల్లా దాని నోట్లోంచి రక్తం పడుతుందట! అలా ఎన్ని రక్తపుబొట్లు ఒక ఊరిమీద పడితే ఆ ఊళ్లో అంతమంది జనం చచ్చిపోతారట. ఇవన్నీ జ్ఞాపకం రాగానే నాలో వణుకు అధికమైంది. పక్కనే రెడ్డిగారి గురక ఇంకా భయంకరంగా వినిపించింది. దూరంగా కుక్కలు ఇంకా ఇంకా వికృతంగా మొరుగుతున్నట్లనిపించింది.

ఇంకా సరోజ రాలేదు. ప్రతిరోజూ ఆ మూడు చుక్కలు - వాటిని గొరకొయ్యలు అంటారట- ఆ గొరకొయ్యలు సరిగ్గా నడి ఆకాశంలోకి అంటే తలమీదకి వచ్చేటప్పటికి సరోజ వచ్చేది. ఈ రోజు సమయం దాటిపోయింది. మళ్ళా ఆ పిట్ట సరిగ్గా నా మీదనుండే అరచుకుంటూ వెళ్ళి పోయింది. నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. నా కాళ్ళు, చేతులు వణకడం మొదలెట్టాయి. ఈసారి ఆ పిట్ట నోట్లోంచిపడ్డ రక్తం నా మీదనే పడ్డట్టుగా అనిపించింది. ఏదో తడిగా చేతిని తాకినట్లనిపించింది. తుడుచుకోబోయాను. కాని కాళ్ళు చేతులు కదల్లేదు. స్థంభించిపోయాను. దూరంగా ఎవరో మేలుకొని ఆ పిట్టను కొడ్తున్నారు.

మళ్ళా నిశ్శబ్దం. కుక్కలు మొరగడం ఆపేశాయి. పక్కకి దొర్లి పడుకున్నట్టున్నాడు. రెడ్డిగారి గురక కాస్త తగ్గింది. కాని సరోజ రాలేదు. ఆమె గది తలుపులు కిర్రుమనలేదు. సరోజ నన్ను ఆ గదికి.. ఆ పాడుబడ్డ గదికి తీసికెళ్ళి....ఎందుకో మెరుపులా సరోజంటే ఏదో భయం నాలో ప్రవేశించింది. సరోజ ఆకలితోవున్న పులి- నన్ను తినేస్తుంది. కొండచిలువలా నన్ను మింగేస్తుంది. రెడ్డి...రెడ్డి నా పాలిట యముడు. ఈ ఇంట్లో ప్రాణాల్తో పాతేస్తాడు నన్ను. ఈ ఇళ్ళే ఒక దెయ్యాల కొంప. జైలు. పద్మవ్యూహం. ఈ ఇంట్లో మనుష్యులు నివసించరు. భూతాలు, ప్రేతాలు, పిశాచాలు నివసిస్తాయి. సరోజ ఒక భూతం, రెడ్డి ఒక బ్రహ్మరాక్షసుడు. నన్ను ఈ ఇంట్లో బంధించారు. నన్ను హింసిస్తూ నాతో ఆడుకుంటున్నారు. వెంటనే ఈ ఇంట్లోంచి పారిపోవాలి...వెంటనే... ఈ క్షణమే. కాళ్ళూ చేతులూ కదలవు. ఇంకాస్సేపట్లో సరోజ వస్తుంది. నేను లేకపోతే సరోజ తల్లడిల్లిపోతుంది. పాపం సరోజ...కానీ నేను పారిపోవాలి. ఈ ఇంట్లో ఇలాగే వుంటే నాకు చావు తప్పదు. అసలు తెల్లవారేలోగా నాకు చావు తప్పదు. ఆ పిట్ట ఆ దెయ్యంపిట్ట నా మీద రక్తం కక్కిపోయింది... ఇంకా బతుకుతానా? తెల్లవారేలోగా రెడ్డి, సరోజ

కలిసి నన్ను ముక్కముక్కలుగా కోసేసి ఈ ఇంట్లో పాతిపెడతారు... ఈ ఇల్లు ఈ ఇల్లంటేనే నాకసహ్యం... ఈ ఇంటికి నేను రావడం అంతా కలగా క్షణంలో నా నిమిత్తం లేకుండానే జరిగిపోయింది.

నేను ఎక్కడ ఎవరికి పుట్టానో నాకు తెలియదు. నాకు రెండు మూడేళ్ళున్నప్పుడే మా అమ్మ చనిపోయిందట. మా నాన్నగూర్చి నాకేమీ తెలియదు. నాకసలు నాన్ననేవాడే లేదని అనేవాళ్లు చాలామంది. మా అమ్మ రామిరెడ్డి దొర ఇంట్లో పనిచేస్తుండేదట. అమ్మ చనిపోయాక రామిరెడ్డి ఇంట్లోనే పడి బతికాను. వాళ్ళే ఇంత పెట్టేవాళ్లు. నాకు ఐదేళ్ళు వచ్చినప్పటినుండి వాళ్ళకి ఆ పనీ ఈ పనీ చేసిపెడ్తుండేవాడిని. అలాగే వాళ్ళింట్లో పనివాడిలా స్థిరపడిపోయాను.

రామిరెడ్డి దొరకి దొరసానికి అన్నివిధాలైన పనులు చేసిపెడ్తుండేవాడిని. వాళ్ళ పిల్లల్ని ఎత్తుకోవడం, ఆటలకి తీసికెళ్ళడం, బడికి తీసికెళ్ళడం, తలంటుపోయడం తర్వాత దొరసానికి వంటలోసహాయపడటం, అంట్లు తోమడం, పొయ్యి అంటించడం, అప్పుడప్పుడు వంటకూడా చెయ్యడం, ఇల్లు తుడవడం, దొరకి స్నానానికి నీళ్ళు తోడటం, వళ్లు రాయటం, ధోవతులు, తువ్వాలలు మొదలైనవి ఉతకటం, రాత్రుళ్ళు పక్కలు వేయటం, రామిరెడ్డిగారికి నిద్రపట్టకపోతే కాళ్ళు పట్టడం... ఇలాంటి పనులన్నీ ఇరవై నాలుగు గంటలూ చేసేవాడిని. నాకు నెలకింత అని జీతంలేదు. వాళ్ళే తిండీ బట్ట ఇచ్చేవాళ్ళు. అంతకంటే నాకింకే అవసరమూ అప్పట్లో కనిపించలేదు.

నాకా పేరు ఎప్పుడు పడిందో కాని నన్నంతా 'అమాయకుడు' అంటుండేవాళ్ళు. 'ఉత్త అమాయకుడు', 'వెర్రిబాగులవాడు' 'నోట్లో నాలుకలేనివాడు' మొదలైన పేర్లన్నీ నాకుపడ్డాయి. వాళ్ళంతా అలా అంటున్నారని తెలిసినప్పటినుండీ నేనింకా అమాయకుడిలా, వెర్రిబాగులవాడిలా కనిపించడానికి ప్రయత్నించేవాడిని. అలా కనిపించడంవల్ల కొన్ని లాభాలు కూడా కనిపించాయి. మా దొరసాని అప్పుడప్పుడు బజారుకెళ్ళి ఏదైనా కొనుక్కురమ్మని డబ్బులిస్తే వాటిల్లో కొన్ని మిగిలించడం నేర్చుకున్నాను. క్రమక్రమంగా నాకా డబ్బుల అవసరం తెలిసివచ్చింది. అలా మిగిలించుకున్న డబ్బుల్తో ఆ ఊరికి పదిహేనుమైళ్ళ దూరంలో వున్న పట్నానికి వెళ్ళి అదీ ఇదీ కొనుక్కు తినడం, సినిమాలు చూడటం అలవాటైంది. నేను డబ్బులు కాజేస్తున్నానన్న అనుమానం మా దొరసానికి ఎప్పుడూ వచ్చేది కాదు. పైగా పట్నం వెళ్తున్నానంటే ఆమె కూడా కొన్ని డబ్బులిచ్చేది. ఇలా రామిరెడ్డి దొర ఇంట్లో చాలా యేళ్ళు గడిచాయి.

అలాంటి నా జీవితంలోకి ఈ రంగారెడ్డి, సరోజలు అకస్మాత్తుగా, పెద్ద తుఫానులా ప్రవేశించారు. రంగారెడ్డి పక్కవూరి జమీందారు. మా దొరకంటే బాగా ఆస్తి, పలుకుబడి, దర్జా వున్నవాడు. మా దొరకి దూరపు బంధువు కూడా. ఒకసారి ఎందుకో మా ఊరు వచ్చాడు రంగారెడ్డి. మా దొర ఆయన్ను మా ఇంటికి ఆహ్వానించాడు. మా దొరకి రంగారెడ్డంటే కొంత భయం, భక్తి వున్నట్లు గమనించాను. త్వరలోనే రంగారెడ్డికి నామీద కన్ను పడింది.

"వాడు మీ పనిచేసే కుర్రాడా?" అని అడిగాడు.

"ఔనండి. ఉత్త వెర్రిబాగుల వెధవ. ఏ పని చెప్తే ఆ పని చేస్తాడు. ఇంత పెడితే పడుంటాడు. చాలా నమ్మకస్తుడు" అన్నాడు మా దొర.

"నాక్కూడా ఇలాంటివాడు ఒకడు కావాలోయ్! మా ఇంట్లో పనిచేయడానికి నమ్మకస్తుడెవడూ దొరకడం లేదు. ఈ రోజుల్లో ప్రతి వెధవకి పొగరు. పదేళ్ళ క్రితం నన్ను చూస్తే మా వూళ్ళో ప్రతివాడూ ఉచ్చపోసుకునేవాడు. ఏ పని చెప్పినా చచ్చినట్లు చేసేవాళ్ళు. ఇప్పుడు ప్రతి అడ్డగాడిద తిరగబడేవాడే. నా దగ్గర ఎవ్వడూ రెండు మూడు నెలల మించి పనిచేయటం లేదు. మీ

వాడిని కొంతకాలం నాతో పంపించు. చూస్తాను... వీడైనా కొంతకాలం పనిచేస్తాడేమో" అన్నాడు రంగారెడ్డి.

అంతే! రంగారెడ్డితో ఈ ఊరు వచ్చాను. రంగారెడ్డి నాకు నచ్చలేదు. అతన్ని చూడగానే నాకు భయమేసింది. అతని చూపులో, నవ్వులో మాటలో ఎంతో విషం, కరుకుదనం వున్నాయి. అతని రూపంకూడా అలాగే వుంటుంది. ఎర్రగా కమిలిన ముఖం, బుర్రమీసాలు, ఆరడగుల విగ్రహం, అంతకు తగ్గలావు. ఎదుటివాడిని చీల్చివేసేట్టుగా చూసే చిన్ని చిన్ని పిల్లి కళ్ళు. కరుకుగా, కఠినంగా, ఖంగుమని మోగే కంచుకంఠం. ఇలాంటి రెడ్డిని చూస్తే పసిపిల్లాళ్ళు జడుసుకుంటారు.

ఆ ఊళ్ళో చాలా భాగం రెడ్డిగారి బంగళా ఆక్రమించుకొని వుంది. ఎప్పుడో పూర్వపు పద్ధతిలో కట్టబడిన బంగళా అది. గదులు, వసారాలు, చీకటి గుయ్యారంలా వుంటాయి. బంగళాలో కొంతభాగం శిథిలమైపోయింది. సంగపోళ్ళుకూలగొట్టారట. రెడ్డి మళ్ళా బాగుచేయించలేదు. బావురుమంటూ వుండే అంత ఇంట్లోను వుండేది రెడ్డి ఒక్కడే! రెడ్డి భార్య చనిపోయి చాలా కాలమయిందట. ఆయనకున్న యేకైక కూతురు సరోజ పట్నంలో కాలేజీలో చదువుతోందట.

రెడ్డి నాకు రకరకాల పనులు చెప్పేవాడు. వాకిలివూడ్చి, నీళ్ళు చల్లడంనుండి మొదలెడితే అర్థరాత్రివరకు నాకు తీరిక ఉండేది కాదు. పనులలో కొన్ని హీనమైనవి, కొన్ని గౌరవమైనవి. కొన్ని ఆడవాళ్ళు మాత్రమే చేయాల్సినవి. కొన్ని మొగవాళ్ళు చెయ్యకూడనివి వున్నాయని నాకు తెలియదు. చెప్పినపనులు చేసుకుపోవడమే తెలుసు. రెడ్డి నన్ను క్షణం వూరుకోనివ్వకుండా పనులు పురమాయించేవాడు. నేను ఎప్పుడైనా యే పనీ లేకుండా కూర్చుంటే ఆయనకు చిరాకువేసేది.

మొద్దులా తిని కూర్చుంటున్నావా? అని బూతులు తిట్టి అప్పటికప్పుడు యేదైనా పని కల్పించి చెప్పేవాడు. నోరు మెదకుండా చేసేవాడిని. ఎంత పనిచేసినా రెడ్డి తృప్తిపడేవాడు కాదు. ఎక్కడ యేకొంచం ఆలస్యం జరిగినా ఇల్లు ఎగిరిపోయేలా అరిచేవాడు. ఒకటి రెండు సార్లు నిష్కారణంగా తన్నాడు కూడా. ఏమాత్రం అలుసు యిచ్చినా నెత్తిన ఎక్కి కూర్చుంటానని అతని నమ్మకం.

నేనెప్పుడూ ఇల్లు విడిచి బయటకు వెళ్ళేవాడిని కాను. ఎప్పుడైనా వెళ్ళితే ఆ ఊరివాళ్ళంతా నన్నో బలిపశువును చూసినట్లు జాలిగా చూసేవాళ్ళు. ఆ ఊళ్ళో ఒక పాడుబడిన శివాలయం వుండేది. దాంట్లో రామయ్యతాత అని ఒక వృద్ధుడుండేవాడు. అతనికెందుకో నాపట్ల విపరీతమైన జాలి, ప్రేమ, అభిమానం ఏర్పడ్డాయి. నాలాగే అతనికీ ఈ ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ లేరట. ప్రతిరోజూ ఊళ్ళోకి వెళ్ళి ఎవరైనా యేదైనా పెడితే తిని వచ్చి ఆ శివాలయంలో పడుకునేవాడు. నన్ను చూడగానే "ఏ వూరు నాయనా ? నీకెక్కడా దిక్కూమొక్కూ లేదా? మా ఊరి దొరే దొరికిండా! ఈయనదగ్గర ఎవడైనా సరె ఇంతవరకు పట్టుమని పదిరోజులు కూడా పనిచెయ్యలేదు. హింసించి హింసించి ప్రాణాలు తోడేస్తేగాని రెడ్డికి తృప్తి వుండదు" అన్నాడు రామయ్య తాత. అప్పుడప్పుడు రామయ్య తాతని చూడటానికి వెళ్తూండేవాడిని.

రంగారెడ్డికి చాలా అలవాట్లున్నాయి. ఇరవై నాలుగు గంటలూ తాగమన్నా తాగుతాడు. తింటాడు. కల్లుబుడ్లు, సారాసీసాలు క్షణాల్లో ఖాళీ అవుతుండేవి. రోజుకు ఒకటి రెండు కోడిపెట్టలు తెగిపోతుండేవి. రాత్రిళ్ళు రెడ్డిగారు షికారుకెళ్తుండేవారు, (ముండలషికారు) నన్ను కూడా వెంటతీసుకెళ్ళేవాడు- ఏ గుడిసెలోనన్నా దూరి నన్ను బయట కాపలా ఉండమనేవాడు.

కొన్ని సార్లు తనకి కావలసినవాళ్ళని తన ఇంటికి రప్పించుకునేవాడు. రెడ్డి దృష్టిపడిందంటే ఆ ఊళ్ళో వున్న యే పేదింటి ఆడదైనా అతనింటికి రావలసిందే. రెడ్డికి కావలసిన ఆడదాన్ని బలవంతంగానైనా సరే తెచ్చి పెట్టడానికి కావలసిన ఇద్దరు ముగ్గురు వస్తాదులు రెడ్డి చేతిక్రింద రెడీగా వుంటారు.

బాగా తాగిన నిషాలో రెడ్డి పరమబూతులు మాట్లాడేవాడు. తనకి తానే పగలబడి నవ్వుకునేవాడు. తనకు పదహారేళ్ళ పోరన్నా, గుడ్లకొచ్చిన పెట్టన్నా చాలా ఇష్టమనేవాడు. రెడ్డి తెచ్చుకునే ఆడవాళ్ళు ఇరవై ఏళ్ళ లోపుగా వుండేవాళ్ళు. ఇరవై ఏళ్ళు దాటిన స్త్రీని రెడ్డి కన్నెత్తి చూడడని ఆ వూళ్ళో చెప్పుకునేవాళ్ళు. ఇంటికొచ్చిన ఆడవాళ్ళని అప్పుడప్పుడు నాముందరే చీరలాగడం, బుగ్గగిల్లడం, పాలిండ్లమీద చేతులెయ్యడం, గట్టిగా కౌగిలించడం చేసేవాడు.

"ఆడు సూత్తుండ"ని వచ్చినామె అంటే...

"వాడు చూస్తే యేందే? కుర్రకుంక...అసలు నీకోసంగతి చెప్పనా...అప్పుడప్పుడు నా పక్కలోకి ఎవ్వత్తె దొరక్కపోతే వాడే గతి" అంటూ గొల్లున నవ్వేవాడు. నా రక్తమాంసాలు ఉడికిపోయ్యేవి. అప్పటికి నా వయస్సెంతో నాకు తెలియదు. బహుశా 18, 19 దాటివుంటాయని నా నమ్మకం. కాని నేనెప్పుడూ పొట్టి నిక్కరూ, బనీను వేసుకోవడంవల్ల "కుర్రకుంక"లా కన్పించేవాడిని.

ఇంటికొచ్చిన ప్రతి ఆడదానికితో "నీ వయస్సెంతే?' అని అడుగుతుండేవాడు రెడ్డి. "పదహారో పదిహేడో" అని ఆ వచ్చినామె అంటే "సరిగ్గా మా సరోజ వయసన్నమాట" అని ఎంతో ఆనందంగా, గర్వంగా అనేవాడు. అలా చాలామందితో "సరిగ్గా మా సరోజ వయసన్న మాట", "సరిగ్గా మా సరోజ వయసన్నమాట" అని పదే పదే రెడ్డి అనడం...అలా అన్నప్పుడల్లా ఏదో తృప్తి. ఏదో కోరిక తీరిన ఆనందం అతనిలో కనిపిస్తుండేవి. రెడ్డి ఇలా అంటాడని ఆ ఊళ్ళో చాలా మందికి తెలుసు. చాలామంది రెడ్డిలోని ఈ చేష్టగూర్చి చాలా వింతగా చెప్పుకునేవాళ్ళు.

నేను ఈ ఊరు వచ్చిన నెలరోజుల తర్వాత సరోజ పట్నంనుండి వచ్చింది. వేసవి సెలవులకని. సరోజ ముమ్మూర్తులా రంగారెడ్డిలాగుంటుంది. సరోజని చూడగానే రెడ్డిని చూసినప్పటిలాగే నాకు భయమేసింది. రెడ్డిలాగే చాలా ఎత్తరి. అందుకు తగ్గ పుష్టి ఎదుటి వ్యక్తిని కోరగా, తినివేసేట్లు చూసే చూపులు...ఆమె చూపుల్లో, మాటలో, నడకలో చాలా గర్వం...ప్రతిదానిపట్ల నిర్లక్ష్యం, నిరసన కనిపిస్తుండేవి.

సరోజ నన్ను చూడటంతోనే వింతగా ఈలవేసి "ఓహో కొత్త నౌఖరువా? గుడ్ నాకు నచ్చాడు. ఎక్కడ సంపాదించావు నాన్నా ఈ వింత మృగాన్ని" అంది.

"మన రామిరెడ్డి ఇంట్లో పట్టుకొచ్చాలే... ఉత్త ఎడ్డిగాడిద. నీకు అన్ని పనులు చేసి పెడతాడని తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు రెడ్డి.

సరోజ ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన క్షణంనుడి తండ్రికంటే ఎక్కువగా పనులు పురమాయించడం మొదలెట్టింది. నన్ను చాల ఆశ్చర్యపరచిన విషయం, రెడ్డికి సరోజ మీదున్న విపరీతమైన ప్రేమ. ఉక్కుపిండంలాంటి రెడ్డి సరోజ ముందు కరిగి నీరైపోయేవాడు. ఆమె ఎంత చెప్తే అంత. ఆమె పట్నంనుండి రాగానే రెడ్డి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమెను కౌగిలించుకున్నాడు. "చాలా చిక్కిపోయావమ్మా" అన్నాడు. "హాస్టల్లో తిండి సరిగా లేదా? వారం రోజులకొక్కసారైనా చికెన్ వుండని వెధవతిండి...వెధవ పరీక్షలకోసం రాత్రింబవళ్ళూ చదివి ఆరోగ్యం పాడుచేసుకున్నావా?" ఇలాంటి ప్రశ్నలడుగుతూ ఆ రోజంతా సరోజను ఎంతో అపురూపంగా చూసుకున్నాడు.

రెడ్డిగారింటికొచ్చే భూస్వాములు, షావుకార్లు ఎవరైనా "మీ అమ్మాయికి పెళ్ళెప్పుడు చేస్తారు దొరా?" అని అడిగితే రెడ్డి మండిపడేవాడు.

"పెళ్ళి! పెళ్ళి!! పదహారేళ్ళు నిండకుండానే పెళ్ళి... ఇరవై ఏళ్ళులోపలే ఇద్దరు ముగ్గురు పిల్లల్ని కని ముసలమ్మాయి కూర్చుంటే మీకందరికీ సంతోషం. మా సరోజకి ఇప్పుడిప్పుడే పెళ్ళి చేయను. అది బిఏ ప్యాస్‌కావాలి. ఎంఏ ప్యాస్‌కావాలి. మా సరోజంటే ఏమనుకున్నారో... అది రాణి. ఆడదైనా నా కీర్తి నిలబెడుతుంది. అందరిలా పెళ్ళి చేసుకొని పిల్లల్ని కంటుందనుకుంటున్నారేమో? అదెన్నటికీ జరుగదు. సరోజ...నా సరోజ అందరిలా సామాన్య స్త్రీలా పెళ్ళి చేసుకొని పిల్లల్ని కనడమా...అలా ఎన్నటికీ జరగదు" అని ఒక ఘాటైన ఉపన్యాసం ఇచ్చేవాడు రెడ్డి. రెడ్డి కంఠంలో ప్రాణం వుండగా సరోజకి పెళ్ళి కాదని ఆ వూళ్ళో చాలా మంది నమ్మకం.

సరోజ నాకు చెప్పే పనుల్లో కొన్ని నాకు సరదాగా వుండేవి. ఆమె స్నానానికి నీళ్ళు పెట్టడం, స్నానం చేశాక టవల్, లంగా, చీరె, బాడీ, జాకెట్టు మొదలైనవి అందించటం, ఆమె తలకి నూనె రాయటం... ఇలాంటి పనులు... సరోజ కూడా నన్ను "కుర్రకుంక"కిందే జమకట్టినట్టుంది. అప్పుడప్పుడు నాముందే చీర విప్పేయడం జాకెట్ మార్చుకోవడం చేస్తుండేది. రాత్రిళ్ళు నిద్రపట్టటం లేదని పక్క మీద దొర్లుతూ నన్ను పిలిచి విసనకర్రతో విసరమనేది. ఆమె పక్కనే ఏవేవో ఇంగ్లీషు పుస్తకాలు. గుడ్డల్లేని మగవాళ్ళ, ఆడవాళ్ళ బొమ్మలున్న పుస్తకాలు పడివుండేవి. ఉక్కగా ఉందని నా ముందే జాకెట్ విప్పేస్తుండేది. ఇవన్నీ చూస్తున్నప్పుడు నా నరనరాల్లో రక్తం ఉప్పొంగి ప్రవహించేది. ఎప్పుడూ సరోజని అంటిపెట్టుకొని ఉండకపోతే నాకు తోచేది కాదు.

ఒక రోజు సరోజ జాకెట్ మార్చుకుంటోంది. ఆమె కోసం కాఫీ తీసికెళ్ళిన నేను కళ్ళప్పగించి చూస్తూ నిల్చున్నాను. అలా చూడటం నాకుగాని, ఆమెకుగాని కొత్తేమీ కాదు. ఈసారి ఎందుకో అకస్మాత్తుగా సరోజ నాకేసి చూసింది. నా చూపులో ఆమెకు ఏం కనిపించిందోగానీ మండిపోయింది.

"దొంగరాస్కెల్! ఏమిట్రా చూస్తున్నావ్. నిన్నిక్కడికి ఎవ్వరు రమ్మన్నారు? ఫో బయటకు. అమాయకంగా కనబడ్తాడు. కానీ నాలిముచ్చు వెధవ... కుర్రకుంక అనుకున్నాను... గెటవుట్... గెటవుట్..." అని వెర్రెత్తినట్టుగా అరిచింది. వెంటనే బయటకు వచ్చాను.

ఆ మర్నాడే మరో చిత్రం జరిగింది.

ఇంటివెనుక బావివద్ద స్నానం చేస్తున్నాను. నన్ను పిల్చుకుంటూ వచ్చింది సరోజ. ఓ చిన్న తుండుగుడ్డ తప్ప నా శరీరం మీద ఏమీ లేదు. నాకేసి తదేకంగా చూడటం మొదలెట్టింది సరోజ. చిన్ననాటినుండి బండచాకిరి చేయడం, బాగా తినడంవల్ల నల్లరాయిలా వుండేది నా శరీరం. నా శరీరంలో ఆమెకు ఏం కనిపించిందోగానీ కాస్సేపు స్తంభించిపోయింది.

ఆ రోజునుండి సరోజ నన్ను చాలాదూరంగా వుంచడం మొదలెట్టింది. నేను కనిపిస్తే విపరీతమైన చికాకును, కోపాన్ని చూపేది. నోటికొచ్చినట్లల్లా తిట్టేది. దున్నపోతు, పశువు, అడ్డగాడిద, మొద్దు ఎద్దు...ఇలాంటి పేర్లతోనే పిల్చేది. నాకు కన్పించవద్దని కసిరేది. కాని నాకొక విషయం తెలిసిపోయింది. ఎంతతిట్టినా ఎంత కసిరినా సరోజను రాసుకు తిరగడం మంచిదని. కావాలని ఒక తుండుగుడ్డ కట్టుకొని ఆమెకు ఎదురుపడేవాడిని. సరోజ రెచ్చిపోయేది, పళ్ళు పటపటకొరుకుతూ... "ఒరే దున్నపోతూ! ఎందుకురా అలా బైరాగిలా తిరుగుతావు?.... ఈసారి నాకలా కన్పించావంటే చీల్చిపారేస్తాను" అనేది. అయినా నేను అలాగే ఆమె కంటపడేవాడిని. కోపంతో శివమెత్తినట్లుండేది సరోజ.

ఒకసారి రంగారెడ్డితో చెప్పింది...

“ఈ దున్నపోతు మనకొద్దు నాన్న...వీడిని వెంటనే మళ్ళీ రామిరెడ్డి ఇంటికి పంపించెయ్యండి.” అంది. ఆయన నవ్వాడు.

“పిచ్చి సరూ? వాడు దున్నపోతైనా నమ్మకస్తుడే...వాడిలా చెప్పిన పనులన్నీ చేసిపెట్టేవాడు ఈ రోజుల్లో మనకెవడూ దొరకడు.”

“ఫో నాన్నా! నేను ఆ మొద్దుతో వేగలేకపోతున్నాను...వాడికి చెప్పింది ఏదీ అర్థం కాదు. నా ప్రాణాలు తినేస్తున్నాడు” అంది సరోజ విసుగ్గా.

“వాడికి కొంచెం కొత్తగదా...త్వరలోనే నేర్చుకుంటాడులే. అంతేగానీ, వాడిని తీసిపారేశామంటే వాడిలాంటివాడిక దొరకడు” అన్నాడు రెడ్డి.

ఆ తర్వాత సరోజ ప్రవర్తన ఇంకా వింతగా మారింది. పూర్వంలా ఎప్పుడూ హుషారుగా వుండే సరోజ ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లు పరధ్యానంగా వుండటం గమనించాను. ఒక రోజు రెడ్డి ఇంట్లో లేడు. ఊళ్ళోకి షికారు వెళ్ళాడు. రాత్రి తొమ్మిది గంటలో, పదిగంటలో అయినట్లుంది. సరోజ చాలా కాలానికి నన్ను తనగదికి రమ్మంది. వెళ్ళాను. నిద్ర పట్టక పక్కమీద దొర్లుతోంది. పక్కలో పుస్తకం పడివుంది. అదే పుస్తకం. ఆమె ఎప్పుడూ చదివే ఆ నగ్నంగా వున్న బొమ్మల పుస్తకం. ఎందుకో ఆ క్షణంలో సరోజను చూస్తే చాలా భయమేసింది. విడిపోయిన జుట్టు, బాగా చెమటలు కారిపోతున్న శరీరం, ఏదో విపరీతమైన బాధని వ్యక్తం చేస్తూ చెమటతో జిడ్డుగా వికృతంగా వున్న ముఖం...బాగా నలిగిపోయిన చీర...సరోజను అలా చూడటం అదే మొదటిసారి.

నన్ను దగ్గరగా రమ్మంది. వెళ్ళాను. ఇంకా దగ్గరకు రమ్మంది. భయం భయంగా వెళ్ళాను. ఏ క్షణంలో యేం జరుగుతుందోనని నా గుండెలు విపరీతంగా కొట్టుకున్నాయి. మరుక్షణంలో మెఱుపులా...సరోజ నన్ను తన మీదకి లాక్కొంది. నా ఎముకలు విరిగిపోయేలా ఆమె తన హృదయానికి హత్తుకుంది. రక్తం కారేలా నా చెంపల్ని కొరికింది. ఊపిరి తీసుకోవటానికి కూడా అవకాశం ఇవ్వకుండా ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది. ఇంకో క్షణం అలా ఉంటే నా ప్రాణాలు పోతాయేమోననిపించింది. కాని మరుక్షణంలోనే నన్ను తన మీదనుండి తోసేసింది. మంచం కింద పడిపోయాను.

“దొంగరాస్కెల్...ఎందుకొచ్చావిక్కడికి ఫో! ఫో!! గెటవుట్, గెటవుట్!!” అని అరిచింది. ఆమె కళ్ళు చింతనిప్పుల్లా మండిపోతున్నాయి. అంతా ఏదో కలలా జరిగిపోయింది.

ఇది జరిగిన నాటినుంచి సరోజ నాపట్ల క్రూరంగా ప్రవర్తించసాగింది. కావాలని అతి కష్టమైన పనులు, నిజంగా అవసరంలేనివి చెప్పేది. పెరట్లో ఏ నాటినుండో వున్న చెత్తాచెదారమంతా ప్రోగుచేసి కాల్చివేయమంది. అది చాలా పెద్ద పెరడు. ఒక్కరోజులో పెరడంతా శుభ్రం చేయకపోతే ఎముకలు విరగ్గొడతానంది.

“అది సాధ్యంకాదు అమ్మగారం”టే ‘తిరగబడతావా వెధవ’ అని వాళ్ళ నాన్నతో

“వీడు బొత్తిగా చెప్పిన పని చేయటం లేదు. తిరగబడడం నేర్చుకున్నాడని” చెప్పింది. వెంటనే రంగారెడ్డి రూళ్ళకర్రతో నన్ను బాదటం మొదలెట్టాడు. రూళ్ళకర్రతో కీళ్ళమీద కొడుతుంటే బాధని భరించలేక నేను “అమ్మో!” అని కేకలు వేస్తోంటే సరోజ కిలకిలా నవ్వుతూ “ఇంకా నాన్న... ఇంకా... నా వంతుది” అంటూ కొట్టించింది. రంగారెడ్డి తన తనివి తీరా, తన కూతురు తనివి తీరా కొట్టి వదిలేశాడు. ఆ దెబ్బలతో రెండు రోజులు పక్కమీదనుండి లేవలేకపోయాను. ఆ తెల్లారి నొప్పులతో బాధపడ్తున్న నా దగ్గరకు వచ్చి “బాగా తగిలాయిరా?

సారీరా... ఎక్కడ తగిలాయిరా? " అంటూ నా శరీరాన్ని నిమురుతూ జాలిపడింది సరోజ. "పాపిష్టిదాన్ని! నిన్ను కొట్టించాను" అని కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంది. కాని ఈ జాలి, ప్రేమ ఎంతో కాలం నిల్చేవికావు. మళ్ళీ వెంటనే ఆ క్రూరత్వం-దెబ్బలు మాని నేను లేచాక రెండు మూడు రోజులకే పెరట్లో దూరంగా వున్న ఏనాటిదో బొంద-దాన్నిండా మట్టిపోసి పూడ్చేసే పని చెప్పింది. అది చేసేవరకు తిండిపెట్టేది లేదని రెండుమూడు రోజులు ఆకలితో మాడ్చి చంపింది. నేను చూడాలని, నన్ను పిలిచి నా ముందు అతి రుచికరమైన భోజనం చేస్తూ "ఆకలి వేస్తోంది కదురా! పాపం! రోజూ దున్నపోతులా తింటున్నావాయె, పని చెప్తె చేతకాదాయె, ఈ దేశంలో నీలాంటి వాళ్ళందరికీ రెండుపూటలా తిండి దొరుకుతుందా? మా ఇంట్లో పుణ్యానికి వచ్చింది కదా అని నువ్వు మెక్కుతున్నావు" అంటూ తనకితానే పిచ్చిగా నవ్వుకునేది. కాని మళ్ళీ ఆ రాత్రి ఆకలితో ప్రాణాలుపోతున్న నా దగ్గరకు వచ్చింది.

"పాపం! ఆకలేస్తోందిరా! సారీ! లేలే... అన్నం తిందువుగాని లే!!" అని లేపి అన్నం పెట్టింది.

అది జరిగిన నాలుగైదురోజులకి, ఒక అర్థరాత్రి బంగళాబయట నిద్రపోతున్న నన్ను సరోజ లేపింది. పక్కనే వరండాలో రెడ్డి గుర్రుపెడుతూ నిద్రపోతున్నాడు. అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ సరోజ పెరట్లోకి-పెరట్లో దూరంగా వున్న ఒక పాడుబడ్డ గదికి తీసికెళ్ళింది. ఆ గదిని రెడ్డిగారు పూర్వులెవరో వ్యవసాయపు పనిముట్లు పెట్టుకోవటానికి కట్టించారట. ఆ వూళ్ళో కొంతకాలం క్రితం చాలామంది దొంగచాటుగా కలుసుకునే ప్రియులు పెరటిగోడలు దుమికి ఆ గదిలో తమ కోర్కెల్ని తీర్చుకునేవాళ్ళట. ఇది తెలిసిన రెడ్డిగారు స్వయంగా రెండు మూడు రోజులు కాపలాకాసి ఒక జంటను పట్టుకుని ఆ తెల్లారి ఊరిపెద్దల సమక్షంలో వాళ్ళని శిక్షించాడట. అప్పటినుండి ఆ గదిలోకి రహస్య ప్రేమికులు రావడం తగ్గిపోయిందట. ఎందుకో ఎప్పుడో అప్పుడు సరోజ నన్నాగదికి తీసుకెళుతుందని నాకో నమ్మకం ఏర్పడింది. ఈ రాత్రి అదే జరుగుతున్నది. నిశ్శబ్దంగా ఇద్దరమూ ఆ గదిలోకి నడిచాము.

ఆ గదిలో ఆ రాత్రి సరోజ తన నిజస్వరూపం చూపించింది. ఎన్నాళ్ళనుంచో సరోజకు ఆకలవుతోంది. ఆ రోజు నాతో ఆమె ఆకలిని తీర్చుకుంది. నన్ను తినేసింది. ఆ క్షణంలో సరోజ ఒక మనిషిలా కనిపించలేదు. కోరికల అగ్నిలో భయంకరంగా మండుతున్న జ్వాల సరోజ. అంతే! ఆ రోజునుండి ప్రతి అర్థరాత్రి సరోజా, నేను ఆ గదికి వెళ్ళడం మామూలైపోయింది. ప్రతి రాత్రీ సరోజ నన్ను చంపేస్తుందేమోనన్నంత వెర్రిగా ప్రవర్తించేది. నా శరీరంతో ఆడుకునేది. నా శరీరాన్ని హింసిస్తూ సంతోషించేది. నన్ను ఊపిరి తీసుకోనివ్వకుండా ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుండేది. ఒక్క మాటలో నన్ను ప్రతిరోజు తినేసేది. కాల్చివేసేది. కొంతకాలం ఇలా సాగితే నేను బతకలేనేమోననే భయం నాలో ఏర్పడింది. ఆ ఇంటినుండి, సరోజనుండి పారిపోదామనుకున్నాను. కాని నాక్కూడా సరోజపట్ల ఒక వెర్రి వ్యామోహం ఏర్పడింది. సరోజ నన్ను ఎంత ఎక్కువగా హింసించి కోర్కె తీర్చుకుంటే నాకంత తృప్తి కలిగేది. హింస ఇంత హాయిగా ఉండటం ఎంత ఆశ్చర్యం!

దూరంగా కాస్సేపు మొరగటం ఆపేసిన కుక్కలు మళ్ళీ మొరగడం లంకించుకోవడంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాను. పక్కనే వరండాలో రెడ్డి ఊరంతా వినిపించేంత గురకపెడుతున్నాడు. సరోజ ఈ రోజు ఇంకా రాలేదు. లోపల నిద్రపోయిందేమో... ఈ రోజు రాదేమో... సరోజ రాకపోతే బతకగలనా? నేనే వెళ్ళి లేపితే! మళ్ళీ ఎందుకో గుబులు గుబులుగా భయం నన్ను ఆవరించింది. అకస్మాత్తుగా రెడ్డికి మెలుకవ వస్తే? సరోజ గదివైపు నేను వెళ్ళడం చూస్తే

నిలువునా పాతేస్తాడు. గొడ్డలితో నరికేస్తాడు. మళ్ళీ ఆ దయ్యంపిట్ట అరుచుకుంటూ పోయింది. మళ్ళీ నా కాళ్ళు చేతులు వణకటం మొదలెట్టాయి. ఇక సందేహం లేదు. తెల్లవారేలోగా నేను చచ్చిపోతాను. గుండెల్ని నులిమివేస్తున్న భయం. ఇంతలో తలుపు కిర్రుమన్న చప్పుడు. ఉలిక్కిపడ్డాను. సరోజ వస్తోంది. సరోజ వస్తోంది. అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ అతి నిశ్శబ్దంగా గుర్రుపెడ్తున్న తండ్రిని దాటి - రెడ్డి నిద్రని ప్రపంచంలోని యే శక్తీ చెదరగొట్టలేదు. బాగా తాగిన నిషా అది. వేయి ఏనుగులతో తొక్కించినా రెడ్డి నిద్రలేవడు- సరోజ వస్తోంది....నురుగులు కక్కుతున్న తెల్లచీర, తెల్లజాకెట్, తెల్లగా కదలివస్తోంది. తెల్లచీరలంటే సరోజకు చాలా ఇష్టం. ఆ చీకట్లో సరోజ తెల్లగా వస్తోంటే మళ్ళీ నాకు భయంవేసింది. దెయ్యాలు కూడా అలాగే తెల్లచీరలు కట్టుకుని వస్తాయట. ఎందుకో ఆ వచ్చేది సరోజ కాదనిపించింది. ఏదో దెయ్యం వస్తోంది. అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ సరోజ నన్ను సమీపించింది. నేను నిద్రపోయినట్లు నటిస్తున్నాను.

"ఒరే లేవరా త్వరగా" అంటోంది. బతిమాలుతున్నట్లుగా. భయంగా, నిశ్శబ్దంగా, ఆవులిస్తూ లేచాను.

"అప్పుడే నిద్రపోయావురా?" అంది.

"ఇప్పుడే నిద్రపట్టోందమ్మగారు. ఇవ్వాళ ఇంత ఆలస్యం చేశారేం?" అన్నాను.

"ఇవ్వాళెందుకో విపరీతంగా భయమేస్తోందిరా. అసలు రాకూడదనే అనుకున్నాను. కాని ఎంత ప్రయత్నించిన రాకుండా వుండలేకపోయాను" అంది.

ఇద్దరమూ అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ ఆ గదివేపు కదిలాము. ఆ పాడుబడ్డ గది ఏ క్షణంలో కూలిపోతుందో అన్నట్టుగా కనిపించే ఆ గదిని చూస్తేనే భయం వేస్తోంది. ఇలా అర్ధరాత్రి ఆ గదిలోకి వెళ్ళే మొండి ధైర్యాన్ని మాలో ఏ శక్తి కలిగిస్తున్నదో....

గదిలోకి వెళ్ళటంతోటే గడ్డిమీద ఒరిగింది సరోజ. నన్ను మీదకి లాక్కొంది. గట్టిగా ముద్దులు పెట్టుకుంది.

"ఎన్నాళ్ళు రా ఇలా...ఎన్నాళ్ళురా...మా నాన్నకి తెలిస్తే నిన్ను నన్ను నరికేస్తాడు" అంది ఆవేశంగా, భయంగా...

"ఎందుకోగానీ, ఇవ్వాళ నాక్కూడా బాగా భయంవేస్తోంది...."

"ఎందుకురా భయం...ఎందుకురా భయం..." అంటూ ఆమె నా బుగ్గల్ని కసిగా కొరికింది.

"ఇవ్వాళ ఆ పిట్ట అరిచింది. ఆ పిట్ట అరుపు వింటే నాకు చాలా భయమేస్తుంది..."

"ఏ పిట్టరా.."

"అదే...దాన్ని దయ్యంపిట్ట అంటారు. అది అరచినపుడు దాని నోట్లోంచి నెత్తురు పడ్తుందట. అలా ఎన్ని నెత్తురు చుక్కలుపడ్తే అంతమంది చనిపోతారట..."

భయంతో సరోజ వణికిపోతోంది. నన్ను ఇంకా ఇంకా గట్టిగా కౌగిలించుకుంది. నా ఎముకలు విరిగిపోతాయేమోననుకున్నాను.

"ఇక చెప్పకురా...ఇక చెప్పకురా" అంది. కాస్సేపు నిశ్శబ్దం. మా ఇద్దరి గుండెల చప్పుడు తప్ప మరేమీ వినిపించడం లేదు.

అకస్మాత్తుగా సరోజ నన్ను కుదిపేస్తూ...

"వెంటనే వెళ్ళిపోదాముగా...వెంటనే ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాము. ఈ ఇంట్లో ఇలా ఎంతోకాలం బతకలేమురా..." అంది.

"ఎక్కడికమ్మగారు..." ఏమీ తెలియడంలేదు నాకు. హాయిగా వున్న సరోజ శరీరంతప్ప.

"ఎక్కడికైనా సరే... ఈ ఇల్లు నాకెందుకో దయ్యాల కొంపలా కనిపిస్తోంది. మా నాన్నని..మా నాన్నని చూస్తే నాకెందుకో భయమేస్తోందిరా..." అంది సరోజ. సరోజ గొంతు హెచ్చిస్తోంది.

"మీ నాన్నకి మీరంటే ప్రాణం కదమ్మగారు..."

"ఛీ ఛీ! అంత విపరీతమైన ప్రేమ మంచిది కాదు. అదే... ఆయన చూపించే ఆ ప్రేమంటేనే నాకు భయం. ఆ ప్రేమ నాకెందుకో అసహ్యం కల్గిస్తుంది. నాకు ఇరవై ఏళ్ళున్నాయి. ఇంకా పసిపిల్లనే ననుకుంటాడు. నా వయసుకు తగ్గట్టుగా నాకు కోరికలుంటాయని ఆ మనిషికి తెలియనే తెలియదు. నేను బిఏలు, ఎంఏలు ప్యాసుకావాలని ఆయన వెర్రికోరిక. నాకు చదవాలని ఏమాత్రం లేదు. ఈ జన్మలో నేను బిఏ ప్యాసుగాలేను. నేను బిఏ ప్యాసుకాందే పెళ్ళి చేయడు నాన్న. ఎంతకాలమని కాల్చివేసే కోరికల్ని అణచుకోగలను. లాభం లేదురా... ఈ మనిషితో నేనిక బతకలేను. వెంటనే ఎక్కడికైనా వెళ్ళిపోదాము. ....వెంటనే ఈ రాత్రే...ఏమంటావురా?"

ఆవేశంగా తననుతాను మరచిపోయి మాట్లాడుతోంది సరోజ. క్షణం సేపు నిశ్శబ్దం..."అలాగే లేచిపోదాం" అందామనుకున్నాను...అకస్మాత్తుగా బయట అడుగులచప్పుడు...మా గుండెల్లో పిడుగులు పడ్డాయి. సరోజ నన్ను కరుచుకుపోయింది. మరుక్షణంలో ఖంగుమని మోగిన రెడ్డి కంఠం..మా ఇద్దరి ప్రాణాలు పోయాయి. సరోజ ఊపిరి బిగబట్టి నన్ను అంటుకుపోయింది.

"ఎవ్రరాలోపల? ఎవరు? మళ్ళీ మొదలైందే గోల... ఈ ఊళ్ళోని రంకుముండలకందరికీ నా పెరడు ఆశ్రయమౌతోంది...ఎన్ని గుండెలు...బయటికి రండి! చంపేస్తాను..." రెడ్డి కర్కశంగా అంటున్నాడు.

వెంటనే నా బుర్రలోకి మెరపులాంటి ఆలోచన వచ్చింది. సరోజను ఈ ప్రమాదంనుండి రక్షించవచ్చు. "మళ్ళీ మొదలైంది ఈ గోల" అనటంలో రెడ్డి ఉద్దేశం గ్రహించాను. ఎవరో ఊళ్ళోని రహస్య ప్రేమికులు పూర్వంలాగ ఈ గదిలోకి వచ్చారని రెడ్డి అనుకుంటున్నాడు. ...నేనే ఊళ్ళోనుండి ఒకదాన్ని తెచ్చుకున్నానని, ఈ సారికి క్షమించమని కాళ్ళు పట్టుకుంటే రెడ్డి వెళ్ళిపోతాడనుకున్నాను. బలవంతంగా సరోజను వదలించుకుని బయటకొచ్చాను. చీకట్లో నన్ను వెంటనే గుర్తుపట్టలేదు రెడ్డి.

"ఎవడ్రా...ఎవడ్రా నువ్వు?" అన్నాడు రెడ్డి

"నేనండీ మీ పిచ్చిగాడ్ని" అన్నాను. నన్నెప్పుడూ ఆయన పిచ్చిగాడనే పిలుస్తాడు. నాకు వేరే పేరు లేదు.

ఖంగుమని నవ్వాడు రెడ్డి.

"వోరి నువ్వు ...నువ్వట్రా...నీక్కూడా ముండ కావల్సి వచ్చిందిరా...బాగా దాహం వేస్తే మెలుకువ వచ్చింది...మంచినీళ్లు తేరా పిచ్చిగా అని అరిస్తే జవాబు లేదు...మొద్దు నిద్రపోయాడేమోననుకున్నాను. ఇంతలో పెరట్లోనుండి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి...ఊ! అయితే నువ్వేనన్నమాట...ఎవ్వత్తిరా లోపల...నీదగ్గరకొచ్చేంత తలకుమాసిన ముండెవ్వత్తిరా ఈ ఊళ్ళో...చూడ్డానికి కుర్రకుంకలాగున్నావు... అసాధ్యుడివే"

"ఏదో బుద్ధి గడ్డితింది...ఈ ఒక్కసారికి క్షమించండి..మళ్ళా ఇట్లాంటి పని ఎప్పుడూ చేయను. మీ కాళ్ళు పట్టుకుంటాను. ఈ సారికి వదిలేయండి"

ఆయన కాళ్ళు గట్టిగా పట్టుకున్నాను.

"వదిలేస్తాను లేరా...కాని ఒకసారి నీ ప్రేయసిని నేను కూడా చూడాలి" విషపు నవ్వు నవ్వాడు రెడ్డి.

"వద్దు...వద్దండి...వద్దండి...మీరు చూడొద్దు. మీరు చూస్తే ఆమె బతకదు. మీరు వెళ్లి పడుకోండి...ఈ ఒక్కసారికి వదిలేయండి. నన్ను కొట్టి చంపండి...కాని ఆమెను మీరు చూడొద్దు". అంటూ ఏడ్చాను. నా తల అతని పాదాలకేసి బాదుకున్నాను.

"ఓరి...ఓరి...ఎందుకురా యేడుస్తావు...నేను చూస్తే అది బతకదా...అంత రోషం ఉందయితే ఇంతదూరం ఎందుకు వస్తుందిరా పిచ్చిగాడిద...ఇంటికొచ్చిన పిట్టని వదిలే అలవాటు నాకు లేదురా...ఒకటే ఛాన్సు....సరోజ వచ్చినప్పటినుండీ...నీకు తెలుసుగా...మన షికారు కొంచెం తగ్గింది...ఒక ఛాన్సు చూసి వదిలేస్తాలే..."

రెడ్డి మాటలకు అర్ధమేమిటో తెలిసేటప్పటికి నా తల తిరిగిపోయింది...అతని కాళ్ళు ఇంకా గట్టిగా నా శక్తినంతా ఉపయోగించి పట్టుకున్నాను.

"వద్దు...వద్దండి...వద్దండి" అంటున్నాను.

"పిచ్చి వెధవ...ఎందుకురా అంతగోల చేస్తావు...అది ఎప్పుడూ నీతో వుంటుందనుకుంటున్నావా...ఇవ్వాళ నువ్వు...రేపు మరొకడు...రేపేమిటి ఇప్పుడే నీ ముందే...అది నన్ను ఇష్టపడుతుంది చూడు.. ఏమంటావే పోరీ!" అంటూ రెడ్డి కదిలాడు...నేను అతని కాళ్ళను వదలలేదు.

"వదలరా గాడిదా...వదులు...ఛస్తావు లేకపోతే....వెళ్ళి పడుకోఫో...నేను దాన్ని పంపిస్తానుగాని ఫో...వదిలేయి... నాకాళ్లు వదిలేయి" అంటున్నాడు రెడ్డి. నేను అలాగే పట్టుకున్నాను.

"చెప్తే వినవు వెధవా" అంటూ గట్టిగా తన్నాడు. నా పట్టు తప్పి పోయింది. మూతిమీద బాగా దెబ్బతాకింది. రక్తం కారుతున్నట్లుంది. నేనిక చచ్చిపోతాననిపించింది. రెడ్డి ఆ గదిలోకి వెళ్ళాడు. ఏం జరుగుతుందోనని ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాను.

"ఎవ్వతివే పోరి...కొత్తపిట్టవా...పాతపిట్టవా...? ఈ ఊళ్ళో నీకు మా పిచ్చిగాడే దొరికాడా? నేను లేను? రా... ఫస్టుక్లాస్ టెర్లిన్ చీర కొనిస్తాను...రా" అంటున్నాడు రెడ్డి.

"నాన్నా!" అని వికృతంగా అరిచింది సరోజ. పాపం బద్దలయింది.

"సరోజా...సరోజా... నువ్వా...! నువ్వా పిచ్చిగాడితోనా... పిచ్చిగాడితోనా..." గొంతుచించుకున్నాడు రెడ్డి.

రెడ్డి అలా వెర్రిగా అరవటం 'పిచ్చిగాడితోనా! పిచ్చిగాడితోనా'! అనటం నాకెందుకో ఒక పిచ్చి ఆనందాన్ని కలగజేసింది. మరుక్షణంలో సరోజను జడపట్టుకుని బయటకు లాక్కొచ్చాడు రెడ్డి. శివమెత్తినట్టు, గంగవెర్రులెత్తినట్టు రెడ్డి ఊగిపోతున్నాడు. సరోజను కొడ్తున్నాడు.. తంతున్నాడు...ఉమ్మేస్తున్నాడు. అలాగే ఈడ్చుకుపోతున్నాడు. చచ్చిన జంతువును ఈడ్చుకుపోయినట్లు...ఆ కంపలోంచి, ఆ చెత్తా చెదారంలోంచి. సరోజ ఏడ్వడం లేదు. ఒక శవంలాగా పడివుంది.

వెంటనే నాకు లేచి పారిపోవాలన్న స్పృహవచ్చింది. మళ్ళీ రెడ్డి కంటపడితే నరికేస్తాడు.. శక్తినంతా కూడదీసుకుని లేచాను. పెరటిగోడ దుమికి ఆ రాత్రికి రాత్రే ఆ ఊరు విడిచి పారిపోయి వచ్చాను. ఆ రాత్రి సరోజ ఏమైందో నాకు తెలియదు.

(ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక, 1969)